



Са једном битном разликом. Прича о Тамном вилајету је прича о злату. Косовска прича, такође тамна и такође вилајет – прича је о животу. Сваки би мистик или неко склон изучавању алхемије рекао – исто је то. Шта је златније од живота? Живот и злато имају, дакле, исту симболичку вредност. Ако је алхемија стварање злата од гвожђурије, косовска би алхемија било створити живот из пепела, обрнуто процесу живљења и умирања. На Косову дакле треба створити живот тамо где је већ постојао, па је убијен, срањен са земљом, срушен као гробља што су срушена и већ је толико времена прошло да је остао само пепео. Или га заборавити, и Косово и тај живот тамо што покушава да настане опет по ко зна који пут, из пепела.

Наравно, свака реченица овог текста требало би да каже, поводом избора које расписује квазивлада квази-Косова, да Срби, онај остатак остатака Срба тачније, макар јужно од Ибра - треба да изађе и да се бори, као Давид против Голијата (на крају приче Давид је, да подсетим, победио).

Ја не знам одговор на то питање, подразумеваћу да треба да изађу, али не бих дала себи за право да било коме било шта поручујем. Уосталом, не поручује ни моја држава. Ћути, као и увек кад се дешава нешто важно. Подразумеваћу да треба да изађу на изборе зато што ће у противном (јужно од Ибра) живети као неко лудо племе, ван времена, ван система, ван закона – и то ће значити да ће живети као глинене голубови, као зверчице које нису заштићене законом против криволова. Изумреће, једноставно речено. А то изумирање неће бити жртва за нека каснија поколења, неће бити ничега што ће се из ове жртве родити – биће то бесмислена жртва, као кад човек изгуби живце па узме и побије породицу, задави куче и на крају пуца себи у главу. Та ће, дакле, жртва бити бесмислена и биће грех, а не мучеништво из којег би нешто касније и важније требало да се роди.

На северу, осим што све чешће неке у дворишту пред кућом или под прозором експлодира бомба – нема ничег новог. Онима који агитују за изборе неко ту и тамо запали кола, и то се заврши на томе.

На северу, осим што све чешће неке у дворишту пред кућом или под прозором експлодира бомба – нема ничег новог. Онима који агитују за изборе неко ту и тамо запали кола, и то се заврши на томе. Уколико изборна места буду и отворена – неко се сетио да то буде у полицијским станицама. Готово нико, ако ја познајем север, неће бити луд да оде у полицијску станицу да гласа „за шиптарске изборе“. Север остаје прича за себе, браник (без ироније) и громобран за онај остатак остатака Срба јужно од Ибра.

Јужно од Ибра има око десетак некаквих организација, странака, огранака српских странака које се пријављују под лажним именом, праве се да су групе грађана а заправо су СНС или СПС, сви сем ДСС-а (уколико нисам погрешно информисана) и сви заједно конкуришу прошлгодишњим победницима либералима.

За разлику од прошле године, осим нешто мало раштрканих групица грађана које су личиле на свет затечен у каквој кафани и на брзину регрутован да представља нешто, а да ни сам није знао шта – ове се године појавила и једна листа за коју, прича се, држава жели да победи прошлгодишње либерале. И не само наша држава, него и изгледа међународна заједница. Има ту јој једна зачкољица релативно позната нама који све то гледамо са велике удаљености која се не огледа само у километрима него и у свести, животу, схватању тог живота – много смо далеко, хтели ми то да признамо или не – од нашег Косова. То је листа коју предводи докторка Рада Трајковић (јесте, на њеној страни у овој причи, верујем и надам се да је то исправно и не желим да пишем у шифрама).

За разлику од прошле године, осим нешто мало раштрканих групица грађана које су личиле на свет затечен у каквој кафани и на брзину регрутован да представља нешто, а да ни сам није знао шта – ове се године појавила и једна листа за коју, прича се, држава жели да победи прошлгодишње либерале.

А ево у чему се огледа горепоменуто „зачкољица“. Тачи који нам није мио и који је чак шта више познат по томе што је чинио злочине над Србима – као један од стубова своје власти (а љуља се и то озбиљно) чува ону шачицу несвесних Срба који себе зову либералима. Либерали граде путеве Тачијевим новцем по југу Косова (у српским срединама) и то је лепо. Када једног дана Срби оду с Косова, кад нестану, раселе се а оно старо помре – путеви остају Албанцима. Допринос либерала се дакле огледао у томе што су албанским новцем градили Албанцима инфраструктуру на територији коју

Албанци сматрају својом. Осим тога, њихов је допринос и у присуству, за потребе сликања, једној фотографији која треба да нам прикаже мултиетнику. Србе, у виду либерала на Косову, наиме представљају људи који нису свесни или их не занима шта раде, а осим тога – то је свет који слабо говори српски. И како ће тај свет чувати баштину, а ни језик није баштинио, јер га је загубио негде у асимилацији која је трајала толико дуго да се више нико не сећа када је све почело. Пре ратова, давно.

Дакле, ако већ мора неко да представља Србе јужно од Ибра – нека то буде неко ко уме да чита и пише на српском. Неко ко иде у манастире (а не за потребе сликања) и ко има одговорност према држави Србији јер за државу Србију и ради. Нека то буде неко ко је сачувао како је знао и умео оно мало српских институција на Косову, односно у Метохији – тамо где Србија одавно не залази. То су они домови здравља и сеоске амбуланте где се Србин обраћа свом лекару на српском, то је она „сад га има – сад нема“ игра са телефонима, то је на крају децентрализација коју, да нису подржали ти са листе докторке Трајковић – не би било општине Грачанице. А где би онда били Срби из Грачанице и Приштине и свих оних села околу који су се склањали од погрома и нашли уточиште ту – где се њима бави неко ко разуме језик политике. То је прошле године покушао Момо Трајковић, без подршке државе која је непоштено и испод жита подржавала Тачијеве либерале. А то је ове године Рада Трајковић.

Ако већ мора неко да представља Србе јужно од Ибра – нека то буде неко ко уме да чита и пише на српском.

И на крају, ни ја не волим да Срби излазе на изборе неке уистину квазидржаве чија је влада сачињена од криминалаца који су нам отели део земље. Не волим и јежи ме помисао да будем мањина у сопственој држави. Мислићу то чак и ако неки српски председник нови или актуелни толико полуди па призна Косово – ја га нећу признати. Али да би живео, мораш прво умрети (да парафразирам Јеванђеље по Матеју), а умреш тако што прихватиш пораз. Онда устанеш, погледаш око себе, кућа ти је срушена, али ти тражиш камење, дрва, тражиш материјал од којег ћеш почети полако да обнављаш. Или тако, или те неће бити. Е тако и тамо, јужно од Ибра. Нека Срби који говоре српски зидају куће Србима повратницима. И школе, где ће им деца учити српски, а не неку мешавину бошњачког и осталих новонасталих језика.